

Arrest

nr. 289 670 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Op 24 september 2020 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 28 juni 2022 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen de echtscheiding tussen verzoekster en de referentiepersoon uit. Op 16 september 2022 wordt deze echtscheiding overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 21 november 2022 wordt verzoekster gevraagd om haar individuele situatie toe te lichten omdat wordt overwogen om haar verblijfsrecht te beëindigen. Verzoekster maakt van deze gelegenheid gebruik om verschillende documenten over te maken.

Op 10 februari 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: R. (...)

Voorna(a)m(en): W. J. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 04.03.2020 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, meer bepaald in functie van haar Nederlandse echtgenoot, Y. W. J. (...) (RR (...)). Zij werd op 24.09.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Op 28.06.2022 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen de echtscheiding uit tussen betrokkene en haar echtgenoot. Deze echtscheiding werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 16.09.2022.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 21.11.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 02.12.2022. Daarop legde zij volgende documenten voor:

- Mail betrokkene aan DVZ dd. 16.12.2022 waarin zij verklaart slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld en aangaande de stukken socio-economisch onderzoek*
- Begeleidend schrijven van de Raadsman van betrokkene dd. 20.12.2022 bij de stukken naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek. Raadsman verklaart dat betrokkene slachtoffer is van een schrijnende situatie en verzoekt om de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater.*
- OCMW-atteest dd. 30.11.2022 betreffende geen steun van betrokkene*
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde duur dd. 03.08.2020 bij de firma IKEA op naam van de betrokkene + loonfiches voor de maanden september 2020 tot en met oktober 2022.*
- PV van verhoor betrokkene AN.43.LB.04/73212022 dd. 16/04/2022 Politie Antwerpen DRF – Regio Centrum, dienst WWWijkteam 1*
- PV van navolgend verhoor betrokkene AN.45.LB.033597/2022 dd. 25.03.2022 Politie Antwerpen DRF – Regio Centrum, dienst WW-Wijkteam 3*
- Medische vaststelling door Dr. M.-L. S. (...) betreffende consult betrokkene dd 04/01/2021 wegens verklaard geweld jegens de echtgenoot*
- 2 verklaringen op eer, zonder datum, van verklaarde zussen van betrokkene (D., I. E. E. E. (...) – (...) en D., K. P. G. (...) – (...)). Volgens het rijksregister gaat het om twee zussen, maar het bloedverwantschap met de betrokkene blijkt niet uit het administratief dossier. Verklaring betreffende het escalerende geweld van Y., W. (...) jegens de betrokkene, en de verklaarde persoonlijkheidsstoornissen van de heer Y. (...), hun tussenkomst bij een conflict in maart 2020.*
- Vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank dd. 28.06.2022*
- Verklaring preventieadviseur Idewe, bevestigende dat betrokkene dd. 07/06/2022 en 14/09/2022 een gesprek had in kader van psychosociaal welzijn*

De brief bevatte voorts de vermelding: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden geduid:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene huwde op 27.01.2020 te Antwerpen met de referentiepersoon. Zij diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in. Op 05.05.2022 werd door de heer Y. (...) een verzoekschrift tot echtscheiding neergelegd. De echtscheiding tussen beide echtgenoten werd uitgesproken op 28.06.2022 (overgeschreven op 16.09.2022). Het huwelijk heeft dus tot aan de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding geenszins drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Ingaand op de adviesvraag partnergeweld van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de gerechtelijke gevolgen van PV's met nr. AN.45.LB.033597/2022 en AN.43.LB.041732/2022 deelt het Parket van Antwerpen dd. 23.11.2022 mee dat beide dossiers geseponneerd werden wegens onvoldoende bewijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt het advies van het parket na hun onderzoek, meer bepaald dat er onvoldoende objectieve bewijzen zijn van partnergeweld die de verklaringen van betrokkene kunnen staven:

Op basis van de voorgelegde stukken kan vastgesteld worden dat er sprake is van wederzijdse aantijgingen zoals blijkt uit het vonnis van de Familie- en Jeugdrechtbank Antwerpen dd. 28.06.2022. De heer Y. (...) beschuldigt betrokkene van een huwelijk omwille van verblijfsrechtelijk voordeel. Hij legde een klacht neer tegen mevrouw R. (...) (AN45.LB.026703/2022) wegens bedreigingen in een whatsapp-bericht. Mevrouw R. (...) van haar zijde legde dd. 16.04.2022 klacht neer tegen de heer Y. (...) (AN43.LB.041732/2022) voor herhaaldelijke slagen en bedreigingen. De rechtbank spreekt zich niet uit over deze wederzijdse aantijgingen en beperkt zich tot vast te stellen dat 'Los van het al dan niet bewezen zijn van voormelde beweringen van partijen, wijzen dergelijke incidenten in elk geval op de problematische omgang tussen partijen'.

Bovendien moet worden gewezen op het feit dat betrokkene pas in april 2022 klacht neergelegd heeft voor feiten van "ongeziene verbale en fysieke agressie", zoals haar raadvrouw stelt en dat terwijl uit de verklaringen die betrokkene heeft overgemaakt blijkt dat de zwaarste feiten zich bij nacht in maart 2020 zouden hebben afgespeeld. Ondanks deze ongeziene verbale en fysieke agressie werd het toen blijkbaar niet nodig geacht door betrokkene of de beweerde getuigen (twee zussen en een taxichauffeur die meerdere keren af en aan diende te rijden) om de hulpdiensten er bij te halen. Dat mevrouw uit angst geen aangifte van deze feiten wenste te doen, kan enigszins nog begrepen worden. Maar dat derden, de zogenaamde "zussen" van mevrouw, gezien de verklaarde hevigheid van wat zich in maart 2020 zou hebben afgespeeld geen aangifte hebben gedaan, is bijzonder merkwaardig.

Meer nog, betrokkene rept in haar verhoor dd. 16.04.2022 met geen woord over deze vreselijke nacht in maart en heeft het over een incident in juli 2020 waar betrokkene haar zou gebeten hebben omdat zij geslachtsgemeenschap weigerde. Daarnaast moet eveneens vastgesteld worden dat betrokkenes klacht werd ingediend op 16.04.2022, terwijl zij in het kader van door haar geuite bedreigingen op 28.03.2022 reeds werd verhoord. Het valt dan ook niet uit te stellen dat betrokkene haar klacht indiende als tegenreactie op de klacht van de referentiepersoon.

Wat het medisch attest aangaat, vermeldt dit attest louter dat de betrokkene verklaarde slachtoffer te zijn geweest van geweld jegens haar echtgenoot. Betrokkene verklaarde hoofdpijn te hebben, tegen de muur te zijn geduwd geweest door de echtgenoot en slachtoffer te zijn van huiselijk geweld. Verder vermeldt het attest dat betrokkene een foto op haar gsm voorlegde, genomen op 17.06.2020, waarop op de linker- en rechterkaak rode vlekken te zien waren, die mogelijks passen bij stompe bijtewonden. Echter, de arts spreekt zich niet uit over of deze klachten daadwerkelijk het gevolg zijn van het geweld van de partner op de betrokkene. De arts maakt ook geen medische vaststellingen op de betrokkene na de gepleegde feiten waaruit het geweld van de partner kan blijken. Zich baserend op een analyse van de voorgelegde foto door de betrokkene heeft de arts het over een mogelijk gevolg van stompe bijtewonden. De arts laat bijgevolg in het midden of dit daadwerkelijk zo is, laat staan dat deze door de echtgenoot zouden zijn toegebracht. De relatie tussen de vermeende verwondingen en het verklaarde

gepleegde geweld werd dus allesbehalve vastgesteld door de arts. Vandaar de voorwaardelijke gevolgtrekking van de arts zoals aangeduid met de woorden 'mogelijke gevolgen' in het attest. Het beweerde geweld jegens de partner is aan de hand van dit medisch attest bijgevolg niet vast te stellen en kan niet gelden als bewijs van het intrafamiliaal geweld.

Wat betreft de verklaringen van de vermeende zussen van de betrokkene. Dit betreffen loutere verklaringen van vertrouwenspersonen uit het persoonlijke netwerk van de referentiepersoon. Er werd geen objectief bewijs toegevoegd dat toelaat de waarachtigheid van deze verklaringen te verifiëren. Ook de verklaringen van de betrokkene aan de politie op 16.04.2022 en deze van de raadsman in haar begeleidend schrijven dd. 20.12.2022 vormen zonder objectief verifieerbare stukken geen afdoende bewijs. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen op eer kan niet worden uitgesloten. De betrokkene beweert in PV AN43.LB.041732/2022 dd. 16.04.2022 dat de heer Y. (...) haar op 17.07.2020 in het gezicht heeft gebeten omdat zij weigerde seks met hem te willen. Echter, uit het medisch attest blijkt dat de foto die stompe bijtonden suggereert op 17.06.2020 werd genomen, zijnde vóór de beweerde feiten in het PV door de betrokkene.

Wat betreft de verklaring van de preventieadviseur, hierin wordt enkel gesteld dat er een gesprek met de betrokkene plaatsvond in het kader van psychosociaal welzijn. Uit de verklaring blijkt geenszins dat dit gesprek kaderde binnen een situatie van intrafamiliaal geweld. In de verklaring is hier geen enkele verwijzing naar.

De overgemaakte stukken volstaan niet om aan te tonen dat betrokkene zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt of heeft bevonden, zoals gestipuleerd in art. 42quater, §4, 4°.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of er enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn voor IKEA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

De duur van haar verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.03.2020, bijlage 19ter).

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat ze het merendeel van haar leven in Suriname heeft geleefd en dat ze gehuwd is geweest met een persoon die eveneens van Surinaamse origine is, kan redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar banden met Suriname dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat de gezinssituatie van betrokkene betreft dient vooreerst nogmaals gewezen te worden op de echtscheiding met de referentiepersoon. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat betrokkene sedert 20.05.2022 als alleenstaande staat ingeschreven.

Van kinderen met verblijfsrecht of van een nieuwe relatie is thans geen sprake.

Betrokkene zou in België nog twee zussen hebben, mevrouwen D. K. (...) en D. I. (...). Er ligt echter tussen betrokkene en deze personen geen enkel bewijs van verwantschap voor, noch valt uit de stukken de volledige identiteit van die "zussen" vast te stellen. Voor zover er weldegelijk sprake zou zijn van enige verwantschap tussen betrokkene en deze dames, dient er op gewezen te worden dat

betrokkene een volwassen vrouw is, waarvan verwacht mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van deze personen haar leven zelfstandig kan opbouwen. Nergens uit het dossier of de voorgelegde stukken blijkt dat er bovenop de beweerde familieband tussen de betrokkenen nog een bijzondere afhankelijkheidsband tussen deze personen zou bestaan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 40bis en 42quater van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel.

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn

zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5. De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat het huwelijk van verzoekster werd ontbonden en dit niet langer dan drie jaar heeft geduurd. Er wordt door verwerende partij dus verwezen naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: [...]”

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Het laatste lid van deze § gaat als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Vervolgens luidt §4, 4° van dat artikel als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: [...]”

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Zowel wat betreft artikel 42quater, §4, 4° als §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, is de motivering in de bestreden beslissing gebrekkig en onzorgvuldig. Verwerende partij neemt een motivering aan waarmee simpelweg quasi elk dossier, waarbij de verzoeker in meer of mindere mate geïntegreerd is en hier zijn leven heeft opgebouwd, kan afgewezen worden.

6. Verzoekster heeft met betrekking tot het aangehaalde intrafamiliaal geweld de volgende documenten voor, naar aanleiding van het schrijven van verwerende partij dd. 21.11.2022 (deze stukken bevinden zich dus in het administratief dossier van verwerende partij):

- Mail van verzoekster aan verwerende partij dd. 16.12.2002 waarin zij verklaart slachtoffer te zijn geweest van intrafamiliaal geweld;
- PV van verhoor van verzoekster AN.43.LB.04/73212022 dd. 16.04.2022;
- PV van navolgend verhoor van verzoekster AN/45.LB.033597/2022 dd. 25.03.2022;
- Medische vaststelling door Dr. S. (...) naar aanleiding van verwondingen door de ex van verzoekster;

- Getuigenverklaringen;
- Verklaring van de preventieadviseur;
- Echtscheidingsvonnis dd. 28.06.2022.

Verwerende partij aanvaardt deze stukken niet als bewijs voor intrafamiliaal geweld.

Verzoekster vraagt zich terecht af wat er nog meer moet gebeuren eer verwerende partij dan wél intrafamiliaal geweld aanvaardt als uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Zo stelt verwerende partij vooreerst dat de beide strafklachten vanwege verzoekster werden geseponneerd door het Parket en dat er dus onvoldoende bewijzen voorliggen. Men “volgt” zogezegd “het advies van het Parket”. Ten eerste heeft het Parket in haar mail dd. 23.11.2022 helemaal géén advies gegeven, doch louter informatie, nl. dat beide PV’s werden geseponneerd (zie administratief dossier van verwerende partij: “Beide PV’s werden geseponneerd wegens onvoldoende bewijzen”). Het is daarbij algemeen geweten dat dossier van intrafamiliaal geweld systematisch worden geklasseerd zonder gevolg, omdat het voor een strafrechtbank moeilijk te bewijzen valt. Verwerende partij hoeft zich niet te houden aan dergelijk zware bewijslast die geldt in hoofde van de procureur die vervolgt voor een strafrechtbank! Verwerende partij had daarentegen wél moeten vaststellen dat er in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk afdoende bewijzen voorliggen van intrafamiliaal geweld. Verzoekster is tot 2 maal toe een klacht gaan neerleggen bij de politie! Gelet op de schaamte die meestal voorkomt bij slachtoffers bij intrafamiliaal geweld, kan men concluderen dat een persoon dit niet zomaar doet. Er ligt tevens een doktersattest voor.

Hiervan stelt verwerende partij dat de dokter niet in zoveel woorden vaststelt dat de vastgestelde verwondingen het gevolg zijn van intrafamiliaal geweld en al zeker niet dat er wordt vastgesteld dat dit door de ex van verzoekster zou zijn veroorzaakt. Wat is dit voor nonsens? Een dokter gaat dit NOOIT zwart op wit vaststellen; een dokter doet geen uitspraak over mogelijk intrafamiliaal geweld. Dit valt niet binnen zijn/haar takenpakket en zou niet professioneel zijn om daarover uitspraak te doen. Dit gebeurt NOOIT in dossiers van intrafamiliaal geweld, tenzij men daartoe – in het kader van een strafzaak – zou toe zijn aangesteld als gerechtsdeskundige. Een dokter zal enkel mogelijke oorzaken vaststellen, doch het valt hierbij op dat de dokter in kwestie enkel de bijtonden aanhaalt als oorzaak en dus geen andere opties vermeldt. De arts laat de mogelijke oorzaak van de bijtonden dus helemaal niet “in het midden” zoals verwerende partij stelt, doch spreekt zich er wel over uit, zij het als een mogelijkheid, zoals het een arts betaamt.

Daarnaast wordt er tevens in het echtscheidingsvonnis melding gemaakt van het intrafamiliaal geweld. Ook dit wordt door verwerende partij als “wederzijdse aantijgingen”. Dit tergt werkelijk alles... Zelfs indien meneer tevens zijn beklag zou kunnen doen over verzoekster, quod non, doet dit in casu niets ter zake en dient verwerende partij zich uit te spreken over het intrafamiliaal geweld. Het is niet omdat de ex-partner tevens klachten zou hebben over zijn ex-vrouw, dat deze ex-vrouw dan plots niet meer moet geloofd worden in haar klachten over het intrafamiliaal geweld. Een huwelijk beleeft men nog steeds met 2. Bovendien werden de verklaringen ter zitting voor de Familierechter afgelegd in het kader van een gerechtelijke procedure, ten overstaan van een rechter in een rechtbank, waardoor er wel degelijk bewijswaarde aan gehecht mag worden.

Daarnaast zijn er nog de getuigenverklaringen. Ook al is dit op zichzelf een subjectief document; zij staven wel de overige bewijsstukken in het dossier!

Tot slot blijkt dat verzoekster meerdere keren op gesprek ging bij de preventieadviseur. Ook dit doet men niet voor zijn plezier en – zeker in samenhang met de overige stukken – wijst wel degelijk op psychische gevolgen van het geleden intrafamiliaal geweld. Verwerende partij doet al deze bewijsstukken af als ‘onvoldoende bewijs’ en geeft er één of andere uitleg aan. Doch daarbij trekt verwerende partij hypothetische en subjectieve conclusies, hetgeen geenszins een beslissing tot beëindiging van verblijf kan dragen. Indien de voorgelegde stukken niet volstaan als bewijs van intrafamiliaal geweld, wat dan wel? Verwerende partij mag niet het onmogelijke bewijs vereisen van verzoekster; hetgeen reeds meermaals door Uw Raad werd bevestigd.

7. Verzoekster heeft vervolgens, zowel in het kader van artikel 42quater, §4, 4°, tweede lid als §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, aangetoond dat zij op duurzame wijze tewerkgesteld is, aan de hand van (ook deze stukken maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij IKEA + recente loonfiches;
- Attest van het OCMW dat verzoekster geen steun ontvangt.

Deze tewerkstelling van verzoekster worden door verwerende partij op een standaard en gebrekkige wijze van tafel geveegd door te stellen dat het hebben van een job noodzakelijk is. Zo kan elke vorm van integratie simpelweg worden afgewezen! Er zijn genoeg manieren om toch ook zonder job te overleven; verzoekster had hier verblijf en kon beroep bv. doen op sociale zekerheidsrechten, zij had

hier een echtgenoot waarvan zij afhankelijk had kunnen zijn, ... Niets is minder waar. Verzoekster heeft steeds haar best gedaan om hier haar zijn boontjes te doppen en een economisch actieve burger te zijn. Zij heeft hier steeds een vaste woonst gehad, degene die zij thans volledig zelf financiert. Ook hier is verzoekster van niemand afhankelijk geweest; zij heeft ook op dit punt haar best gedaan – met succes – om geïntegreerd te geraken in de (lokale) maatschappij. Verwerende partij doet dus onterecht of het hebben van een job – zonder tussenkomst van derden – een evidentie is, hetgeen het zeker niet is in het geval van verzoekster, die van buitenlandse origine is. Een standaard motivering volstaat dus zeker en vast niet om deze humanitaire elementen, die wijzen op een intense integratie, van tafel te vegen. De motivering is gebrekkig!

8. Daarnaast stelt vererende partij dat verzoekster thans “nog maar” kort (thans ongeveer 3 jaar) in België is. Dit is geenszins een korte periode in het volwassen leven van verzoekster. Het gaat niet zozeer om het aantal jaren, doch in heel deze tijd heeft zij hier wel haar leven opgebouwd. Dit is met andere woorden een betekenisvolle periode, waarin verzoekster zich bovendien uitermate heeft geïntegreerd in onze maatschappij, alsook lokaal verankerd heeft, en waardoor de banden met Suriname intussen verminderd, dan wel verdwenen zijn. Verwerende partij maakt daarbij een hypothetische redenering door te stellen dat zij nog wel voeling zal hebben met Suriname. Verwerende partij trekt hypothetische en subjectieve conclusies, hetgeen geenszins een beslissing tot beëindiging van verblijf kan dragen. Daarnaast heeft verzoekster aangetoond dat hij steeds zijn best heeft gedaan/doet om hier economisch actief te zijn, zoals hierboven reeds gesteld. Bovendien houdt verwerende partij ook geen rekening met het feit dat de lonen in Suriname veel lager liggen en dat ongeveer 70% van de bevolking er nog steeds onder de armoedegrens leeft (zie bv. <https://www.indexmundi.com/nl/suriname/bevolking-onder-armoedegrens.html>). Daarnaast stelt verwerende partij zélf dat het hebben van werk een positief element is, doch dat het niet wijst op integratie. Verzoekster is na het ontvangen van haar F-kaart onmiddellijk aan de slag gegaan; zij heeft nooit geteerd op de inkomsten van haar partner of andere familie/vrienden! Verzoekster heeft met andere woorden aangetoond dat zij werkzaam is in het Rijk, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Indien verzoekster dient terug te keren naar Suriname, zal zij daar niet kunnen instaan voor zichzelf. Tot slot is zij na al die jaren ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd geraakt.

9. Tot slot heeft verzoekster hier een minderjarige pleegdochter! Initieel werden zij en haar ex-man in Suriname tezamen pleegouders van het meisje. Toch na hun scheiding in juli 2019 droeg haar ex het meisje alleen aan haar over. (stuk 3) De pleegdochter kwam tezamen met verzoekster naar België en heeft hier intussen haar leven opgebouwd. Zij gaat hier naar school, heeft hier vriendjes, ... (stuk 4) Gelet op het feit dat dit meisje reeds een turbulente jeugd achter de rug heeft (een biologische moeder die niet voor haar kon zorgen) en zij een thuishaven heeft gevonden bij verzoekster, alsook hier haar leven heeft opgebouwd, dient in casu het belang van het kind in rekening te worden gebracht, zoals hieronder zal blijken. 10. Bij het nemen van een beslissing zoals de thans bestreden beslissing, heeft de overheid een discretionaire bevoegdheid, die evenwel wordt beperkt door de beginselen van behoorlijk bestuur! Verwerende partij heeft duidelijk onvoldoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekster, alsook met haar privé- en gezinsleven. Dit diende evenwel in rekening te worden gebracht, daar het duidelijk is dat verzoekster economisch actief is, en dat zij zich sociaal en lokaal verankerd heeft, en bovendien familie alhier heeft. Haar belangen situeren zich dus overduidelijk in België en niet in Suriname. Zo legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Verwerende partij heeft in casu het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.1.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is of het huwelijk is beëindigd binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld van het verblijfsrecht. Verzoekster betwist niet dat zij uit de echt is gescheiden, maar stelt dat zij slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld. Zij betoogt dat zij daarom onder de uitzonderingsgrond valt uit artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveert waarom verzoekster zich niet in de uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bevindt. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden geduurd: Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene huwde op 27.01.2020 te Antwerpen met de referentiepersoon. Zij diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in. Op 05.05.2022 werd door de heer Y. (...) een verzoekschrift tot echtscheiding neergelegd. De echtscheiding tussen beide ex-echtgenoten werd uitgesproken op 28.06.2022 (overgeschreven op 16.09.2022). Het huwelijk heeft dus tot aan de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding geenszins drie jaar geduurd. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Ingaand op de adviesvraag partnergeweld van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de gerechtelijke gevolgen van PV's met nr. AN.45.LB.033597/2022 en AN.43.LB.041732/2022 deelt het Parket van Antwerpen dd. 23.11.2022 mee dat beide dossiers geseponneerd werden wegens onvoldoende bewijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt het advies van het parket na hun onderzoek, meer bepaald dat er onvoldoende objectieve bewijzen zijn van partnergeweld die de verklaringen van betrokkene kunnen staven: Op basis van de voorgelegde stukken kan vastgesteld worden dat er sprake is van wederzijdse aantijgingen zoals blijkt uit het vonnis van de Familie- en Jeugdrechtbank Antwerpen dd. 28.06.2022. De heer Y. (...) beschuldigt betrokkene van een huwelijk omwille van verblijfsrechtelijk voordeel. Hij legde een klacht neer tegen mevrouw R. (...) (AN45.LB.026703/2022) wegens bedreigingen in een whatsapp-bericht. Mevrouw R. (...) van haar zijde legde dd. 16.04.2022 klacht neer tegen de heer Y. (...) (AN43.LB.041732/2022) voor herhaaldelijke slagen en bedreigingen. De rechtbank spreekt zich niet uit over deze wederzijdse aantijgingen en beperkt zich tot vast te stellen dat ‘Los van het al dan niet bewezen zijn van voormelde beweringen van partijen, wijzen dergelijke incidenten in elk geval op de problematische omgang tussen partijen’. Bovendien moet worden gewezen op het feit dat betrokkene pas in april 2022 klacht neergelegd heeft voor feiten van “ongeziene verbale en fysieke agressie”, zoals haar raadvrouw stelt en dat terwijl uit de verklaringen die betrokkene heeft overgemaakt blijkt dat de zwaarste feiten zich bij nacht in maart 2020 zouden hebben afgespeeld. Ondanks deze ongeziene verbale en fysieke agressie werd het toen blijkbaar niet nodig geacht door betrokkene of de beweerdde getuigen (twee zussen en een taxichauffeur die meerdere keren af en aan diende te rijden) om de hulpdiensten er bij te halen. Dat mevrouw uit angst geen aangifte van deze feiten wenste te doen, kan enigszins nog begrepen worden. Maar dat derden, de zogenaamde “zussen” van mevrouw, gezien de verklaarde hevigheid van wat zich in maart 2020 zou hebben afgespeeld geen aangifte hebben gedaan, is bijzonder merkwaardig. Meer nog, betrokkene rept in haar verhoor dd. 16.04.2022 met geen woord over deze vreselijke nacht in maart en heeft het over een incident in juli 2020 waar betrokkene haar zou gebeten hebben omdat zij geslachtsgemeenschap weigerde. Daarnaast moet eveneens vastgesteld worden dat betrokkene klacht werd ingediend op 16.04.2022, terwijl zij in het kader van door haar geuite bedreigingen op 28.03.2022 reeds werd verhoord. Het valt dan ook niet uit te stellen dat betrokkene haar klacht indiende als tegenreactie op de klacht van de referentiepersoon. Wat het medisch attest aangaat, vermeldt dit attest louter dat de betrokkene verklaarde slachtoffer te zijn geweest van geweld jegens haar echtgenoot. Betrokkene verklaarde hoofdpijn te hebben, tegen de muur te zijn geduwd geweest door de echtgenoot en slachtoffer te zijn van huiselijk geweld. Verder vermeldt het attest dat betrokkene een foto op haar gsm voorlegde, genomen op 17.06.2020, waarop op

de linker- en rechterkaak rode vlekken te zien waren, die mogelijks passen bij stompe bijtonden. Echter, de arts spreekt zich niet uit over of deze klachten daadwerkelijk het gevolg zijn van het geweld van de partner op de betrokkene. De arts maakt ook geen medische vaststellingen op de betrokkene na de gepleegde feiten waaruit het geweld van de partner kan blijken. Zich baserend op een analyse van de voorgelegde foto door de betrokkene heeft de arts het over een mogelijk gevolg van stompe bijtonden. De arts laat bijgevolg in het midden of dit daadwerkelijk zo is, laat staan dat deze door de echtgenoot zouden zijn toegebracht. De relatie tussen de vermeende verwondingen en het verklaarde gepleegde geweld werd dus allesbehalve vastgesteld door de arts. Vandaar de voorwaardelijke gevolgtrekking van de arts zoals aangeduid met de woorden 'mogelijke gevolgen' in het attest. Het beweerde geweld jegens de partner is aan de hand van dit medisch attest bijgevolg niet vast te stellen en kan niet gelden als bewijs van het intrafamiliaal geweld. Wat betreft de verklaringen van de vermeende zussen van de betrokkene. Dit betreffen loutere verklaringen van vertrouwenspersonen uit het persoonlijke netwerk van de referentiepersoon. Er werd geen objectief bewijs toegevoegd dat toelaat de waarachtigheid van deze verklaringen te verifiëren. Ook de verklaringen van de betrokkene aan de politie op 16.04.2022 en deze van de raadsman in haar begeleidend schrijven dd. 20.12.2022 vormen zonder objectief verifieerbare stukken geen afdoende bewijs. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen op eer kan niet worden uitgesloten. De betrokkene beweert in PV AN43.LB.041732/2022 dd. 16.04.2022 dat de heer Y. (...) haar op 17.07.2020 in het gezicht heeft gebeten omdat zij weigerde seks met hem te willen. Echter, uit het medisch attest blijkt dat de foto die stompe bijtonden suggereert op 17.06.2020 werd genomen, zijnde vóór de beweerde feiten in het PV door de betrokkene. Wat betreft de verklaring van de preventieadviseur, hierin wordt enkel gesteld dat er een gesprek met de betrokkene plaatsvond in het kader van psychosociaal welzijn. Uit de verklaring blijkt geenszins dat dit gesprek kaderde binnen een situatie van intrafamiliaal geweld. In de verklaring is hier geen enkele verwijzing naar. De overgemaakte stukken volstaan niet om aan te tonen dat betrokkene zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt of heeft bevonden, zoals gestipuleerd in art. 42quater, §4, 4°.

Verzoekster beperkt haar kritiek op de motieven tot de stelling dat het onmogelijke wordt gevraagd. Zij brengt geen concreet element bij dat afbreuk doet aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven volstaat niet om de nietigverklaring ervan te rechtvaardigen. De Raad laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. In de mate dat verzoekster verwijst naar de door haar voorgelegde documenten die reeds door de gemachtigde werden beoordeeld, volstaat erop te wijzen dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar is. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij een herbeoordeling van de Raad beoogt. De Raad kan voor het overige enkel vaststellen dat verzoekster de overtuiging is toegedaan dat ze wel degelijk het slachtoffer is van een schrijnende situatie en hierbij volhardt in haar versie van de feiten, maar hiermee en met haar hierboven besproken betoog toont zij niet aan dat verweerder haar situatie incorrect, onevenredig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld of heeft veronachtzaamd met bepaalde, aan hem kenbaar gemaakte, elementen rekening te houden. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, geen eigen interpretatie gegeven van de door haar neergelegde klachten en medische stukken, doch wel zijn oordeelsvorming, bij gebrek aan objectieve verklarende of toelichtende stukken, gebouwd op een neutrale lezing van de voorliggende objectieve stukken en het nagaan van de onderlinge consistentie hiervan. Het betoog dat het "algemeen geweten is dat dossiers van intrafamiliaal geweld systematisch worden geklasseerd zonder gevolg", doet geen afbreuk aan het feit dat de dossiers werden geseponeerd wegens onvoldoende bewijzen. De vaststelling dat verzoekster een andere interpretatie heeft van het doktersattest en het echtscheidingsvonnis kan niet tot een andere conclusie leiden.

Verzoekster verwijst naar haar tewerkstelling en stelt dat het een standaard motivering betreft waarmee "elke vorm van integratie simpelweg [kan] worden afgewezen". Dit betoog doet geen afbreuk aan de motivering uit de bestreden beslissing. De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: "Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is (...). Verder toont betrokkene aan

tewerkgesteld te zijn voor IKEA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan."

Verzoekster heeft kritiek op de beoordeling met betrekking tot haar integratie. Dit betoog doet geen afbreuk aan de motivering uit de bestreden beslissing. De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *"De duur van haar verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.03.2020, bijlage 19ter). Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat ze het merendeel van haar leven in Suriname heeft geleefd en dat ze gehuwd is geweest met een persoon die eveneens van Surinaamse origine is, kan redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar banden met Suriname dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan."*

Ten slotte verwijst verzoekster naar de aanwezigheid van een pleegdochter in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, voorafgaand aan de bestreden beslissing, geen document heeft aangevoerd omtrent de aanwezigheid van haar pleegdochter. Nochtans werd zij op 21 november 2022 uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten, waarna zij volgende documenten heeft overgemaakt:

"Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 21.11.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 02.12.2022. Daarop legde zij volgende documenten voor:

- Mail betrokkene aan DVZ dd. 16.12.2022 waarin zij verklaart slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld en aangaande de stukken socio-economisch onderzoek*
- Begeleidend schrijven van de Raadsman van betrokkene dd. 20.12.2022 bij de stukken naar aanleiding van het socioeconomisch onderzoek. Raadsman verklaart dat betrokkene slachtoffer is van een schrijnende situatie en verzoekt om de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater.*
- OCMW-attest dd. 30.11.2022 betreffende geen steun van betrokkene*
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde duur dd. 03.08.2020 bij de firma IKEA op naam van de betrokkene + loonfiches voor de maanden september 2020 tot en met oktober 2022.*
- PV van verhoor betrokkene AN.43.LB.04/73212022 dd. 16/04/2022 Politie Antwerpen DRF – Regio Centrum, dienst WWWijkteam 1*
- PV van navolgend verhoor betrokkene AN.45.LB.033597/2022 dd. 25.03.2022 Politie Antwerpen DRF – Regio Centrum, dienst WW-Wijkteam 3*
- Medische vaststelling door Dr. M.-L. S. (...) betreffende consult betrokkene dd 04/01/2021 wegens verklaard geweld jegens de echtgenoot*
- 2 verklaringen op eer, zonder datum, van verklaarde zussen van betrokkene (D., I. E. E. E. (...) – (...) en D., K. P. G. (...) – (...)). Volgens het rijksregister gaat het om twee zussen, maar het bloedverwantschap met de betrokkene blijkt niet uit het administratief dossier. Verklaring betreffende het escalerende geweld van Y., W. (...) jegens de betrokkene, en de verklaarde persoonlijkheidsstoornissen van de heer Y. (...), hun tussenkomst bij een conflict in maart 2020.*
- Vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank dd. 28.06.2022*
- Verklaring preventieadviseur Idewe, bevestigende dat betrokkene dd. 07/06/2022 en 14/09/2022 een gesprek had in kader van psychosociaal welzijn".*

Met betrekking tot de gezinssituatie wordt niet op kennelijk onredelijke wijze als volgt gemotiveerd: *"Wat de gezinssituatie van betrokkene betreft dient vooreerst nogmaals gewezen te worden op de echtscheiding met de referentiepersoon. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat betrokkene sedert 20.05.2022 als alleenstaande staat ingeschreven. Van kinderen met verblijfsrecht of van een nieuwe*

relatie is thans geen sprake. Betrokkene zou in België nog twee zussen hebben, mevrouwen D. K. (...) en D. I. (...). Er ligt echter tussen betrokkene en deze personen geen enkel bewijs van verwantschap voor, noch valt uit de stukken de volledige identiteit van die “zussen” vast te stellen. Voor zover er weldegelijk sprake zou zijn van enige verwantschap tussen betrokkene en deze dames, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen vrouw is, waarvan verwacht mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van deze personen haar leven zelfstandig kan opbouwen. Nergens uit het dossier of de voorgelegde stukken blijkt dat er bovenop de beweerde familieband tussen de betrokkenen nog een bijzondere afhankelijkheidsband tussen deze personen zou bestaan.”

Bovendien moet worden opgemerkt dat de pleegdochter het grootste deel van haar leven in Suriname heeft doorgebracht en ook de Surinaamse nationaliteit heeft. Het loutere feit dat verzoekster ineens verwijst naar een pleegdochter die zij reeds in Suriname had, doet geen afbreuk aan het zorgvuldig onderzoek dat door de gemachtigde werd verricht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zoals besproken in het arrest ‘Jeunesse’ van het HVJ

1. Verwerende partij diende daarnaast ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster en haar minderjarige pleegdochter België dienen te verlaten en hun leven alhier (in al zijn facetten: werk, school, zussen, woonst, vrienden en familie, ...) dienen te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun privéleven en gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

2. Tot slot diende verwerende partij rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Verzoekster heeft een minderjarig (pleeg)kind, waarover in de bestreden beslissing niets wordt gesteld. Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en de rechten van het kind. Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM. Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*

- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden. Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat “bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen”. In casu is de deze “fair balance-toets” niet gebeurd, omdat er geen rekening werd gehouden met dit minderjarig kind.”

2.2.2. Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met voormelde elementen en dus ook verzoeksters gezins- en privéleven:

“Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of er enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn voor IKEA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

De duur van haar verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.03.2020, bijlage 19ter).

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat ze het merendeel van haar leven in Suriname heeft geleefd en dat ze gehuwd is geweest met een persoon die eveneens van Surinaamse origine is, kan redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar banden met Suriname dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat de gezinssituatie van betrokkene betreft dient vooreerst nogmaals gewezen te worden op de echtscheiding met de referentiepersoon. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat betrokkene sedert 20.05.2022 als alleenstaande staat ingeschreven.

Van kinderen met verblijfsrecht of van een nieuwe relatie is thans geen sprake.

Betrokkene zou in België nog twee zussen hebben, mevrouwen D. K. (...) en D. I. (...). Er ligt echter tussen betrokkene en deze personen geen enkel bewijs van verwantschap voor, noch valt uit de stukken de volledige identiteit van die “zussen” vast te stellen. Voor zover er weldegelijk sprake zou zijn van enige verwantschap tussen betrokkene en deze dames, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen vrouw is, waarvan verwacht mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van

deze personen haar leven zelfstandig kan opbouwen. Nergens uit het dossier of de voorgelegde stukken blijkt dat er bovenop de beweerde familieband tussen de betrokkenen nog een bijzondere afhankelijkheidsband tussen deze personen zou bestaan."

Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en privéleven en dat er een afweging is gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM.

De Raad stelt vast dat, nog afgezien van het feit dat verzoekster geen enkele melding heeft gemaakt van een pleegdochter, in het administratief dossier geen spoor terug te vinden is van een pleegdochter. Verzoekster haalde noch tijdens haar verhoor op 16 april 2022 noch op haar interview op 20 december 2019 in het kader van haar huwelijk aan dat zij een pleegdochter zou hebben. Dit is des te opvallender nu verzoekster op voormeld interview op de vraag of ze kinderen heeft, antwoordde met "*neen, nog niet*". Bovendien bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC